

ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО «ЛЧВО»

(Excerpt in Ukrainian)

Translated by: Mariana Klymets

Contact of the translator: mklymets@yahoo.co.uk

З моста у воду...

Школа – то суцільна каторга. Надто тоді, коли до кінця навчального року залишається два тижні, надворі сяє сонце, а твоя вчителька щодня по тристадвадцятьтримільйони разів повторює, що наступного року в п'ятому класі буде все інакше. Що матеріал стане складнішим, вимагатимуть більше й оцінки впливатимуть навіть на твоє майбутнє. Ну яке там майбутнє, прошу вас. Надворі нетерпеливляться літо, сонце, розваги... Хто там думає про майбутнє?! Правду кажучи, Чарт любить ходити до школи, гратися з однокласниками, ганяти шкільним майданчиком. А за партою йому всидіти важко. І якщо зовсім чесно, то Чартові подобається математика! Проте граматики – це справжнісінький кошмар, чиста МУУУУКААА!!!

От він сидить на уроці мови, клас повторює уживання *до, в, на, з/із/зі*. І, мабуть, йому не було б так нестерпно нудно, якби мама вже давно все це не пояснила, якби вона не пояснювала щодня на прикладах: *брудні штани кладеш До кошика для білизни, чисту нижню білизну дістаєш Із шафи, тарілку ставиш НА стіл, хлібницю беремо ЗІ столу, сир кладеш НА хліб, волосини знімаємо З гребінця і викидаємо ДО раковини в убиральні, і так далі, і без кінця.*

Те ж самісіньке відбувається зараз. Зі школи, в школу, до школи, на гору, з гори, нудні-пренудні речення. Чому, скажімо, вчительки не придумують таких прикладів: *змій вилетів зі своєї нори і сів на дах, перелетів з даху на Зміїний міст, полум'я з його пащеки сипалося на перехожих, які, боячись за своє життя, стрибали з моста в Любляницю?*

Минув уже тиждень, відколи дракон показався Чарту, і хлопець щовечора набирався мужності, аби виглянути у вікно. І з кожним днем було щоразу простіше підвестися з ліжка, підійти до вікна і переконатися, що там знову нікого немає. Маю на увазі, ніякого дракона. От, приміром, учора серце йому зовсім не калатало, ані від страху, ані від хвилювання. Він підвівся, визирнув у вікно, оглянув дах, не помітив нічого підозрілого, ліг назад і спокійнісінько заснув. Змій більше не з'являвся. Можливо, його ніколи й не

було. Можливо, у суботу змії йому лише привидівся, а то й просто приснився. Старий пан з ціпком і в капелюсі з пластиковими рожевими квітками таки мав рацію – варто трішечки зачекати. Чарт, правда, щодня оглядав набережну, сподіваючись урешті-решт все ж віднайти якийсь слід. Однак сліду не було й сліду.

– Чартомире?

Ой-ой-ой, а щоб тебе каструля вбрикнула, от він і попався. Вчительці, маю на увазі. Вона, здається, чекала, вона його напевне щось запитала, але Чарт не слухав її вже останніх хвилин двадцять, якщо не більше, і не мав зеленого поняття, про що вчителька запитувала.

– Гм, ну, це, як його, я хочу сказати, гм, ну так, як би це сказати, гм...

– Чартомире! Може, ти собі гадасш, що знаєш усе, але мушу тебе розчарувати.

Тільки не це, подумав Чарт. Тепер доведеться вислуховувати моралі. Він чудово знав, які саме: що треба старатися, що без труда нема плода, що як постелиш, так і спатимеш, що ранні пташки росу п'ють, а пізні слізки ллють, і таке інше в тому ж стилі. Найкраще буде одразу спинити цей потік народної мудрості.

– Пані учителько, вибачте, будь ласка, ви маєте рацію, я не слухав, я замислився, і мені дуже шкода. Повторіть, будь ласка, запитання. Я буду старатися, щоб таке більше не повторилося.

– Добре, Чартомире, усе гаразд. Я попросила навести два приклади зі словом «книга», при цьому використати різні прийменники.

Уфф, цього разу пронесло. Про цей простесенький трюк йому одного разу розповів тато: у вчительки треба попросити вибачення й пообіцяти, що такого більше не буде, визнати провину, і тоді катастрофа мине. Ця фішка завжди спрацьовувала. Його тато реально знає життя.

– Склянку води я поставив НА книжку, а тоді її зняв ІЗ книжки. У книжці я прочитав пригоду про дракона, а тоді З книжки переписав два речення В зошит.

–Які цікаві приклади, дуже гарні, Чартомире.

незвичайна розмова...

Чоловічий голос: «Ти шукати квітка?»

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Так».

Чоловічий голос: «Я знати, де квітка».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Перепрошую?».

Чоловічий голос: «Я ЗНАТИ, ДЕ КВІТКА!».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Вибачте, я не розумію».

Чоловічий голос: «Я знати, де квітка. Я знати, хто мати квітка».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Ви знаєте? Справді знаєте? Хто ви такий? Хто це говорить?».

Чоловічий голос (різко): «Ти хочеш отримати квітку?».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Чи я хочу отримати квітку? Звичайно, я хочу отримати квітку».

Чоловічий голос: «Ти мені гроші, я тобі квітка!».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Де ви?».

Чоловічий голос (нетерпляче): «Ти цікавий?».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Так, так».

Чоловічий голос: «Ти чекати. Ти пошта. Мати гроші. Мати євро».

Пан Еразмус Стефанус Дракофілус: «Хто ви такий? Я можу вам довіряти? Я не знаю...».

Pi-ni-ni-ni-ni-ni-ni

нові друзі, спочатку дещо підозрілі...

А тепер даймо Каєві трохи часу обдумати присягу.

Ще трішки часу...

І ще крапельку часу...

І ще крапельночку часу...

– Ура! Є! Я придумав, – вигукнув Кай. Іза закотила очі, а Віто і Чарт зацікавлено прислухалися. – Нас четверо, так? Як у брісколі, в картах, правильно? У брісколі є чотири масті: кубки, мечі, монети, палиці. І є чотири кольори. І ми ніби чотири масті. Тож назвімо нашу присягу так: клятва чотирьох мастей. Тепер кожен із нас має вибрати собі масть і колір та поклястися, що нікому не розповість про карту. Чотири масті ми намалюємо собі на руці, кожен своїм кольором. Ось що я придумав.

– Клятва чотирьох мастей! Вау, класно, – здивовано сказала Іза і з гордістю глянула на Віта і Чарта, начебто кажучи: ну а що ви собі думали? Це ж мій брат-близнюк!

Чартові і Вітові ідея здалася геніальною. Ого! Клятва чотирьох мастей!

Чарт відразу ж сказав: «Зелений». Я не знаю, чому він вибрав зелений, це не був його найулюбленіший колір. Можу припустити, але тільки припустити, що він вибрав зелений, бо це колір дракона.

Віто захотів жовтий, Іза – оранжевий, а Кай – синій.

Жодного з тих кольорів вони при собі не мали, тож Чарт побіг додому по чотири фломастери.

Тим часом усі решта ламали голову над словами присяги.

Віто запропонував так: «Присягаюся, що я не видам карту».

Кай: «Ні, це тупо».

Іза: «На мою думку, ми маємо сказати: я клянуся чотирма мастями».

Віто: «Так, я клянуся чотирма мастями, що ніколи ...».

Іза: «І повік-віків...»

Кай: «Ніколи і повік-віків означає те саме».

Іза: «Так, але разом звучить урочистіше».

Віто: «І мені здається, що так звучить краще, типу, ну, як це, серйозно, ну, типу, звучить серйозно».

Кай: «Окей, ніколи і повік-віків... Навіть якщо мене будуть кривавсько мучити...»

Іза: «Нема такого слова «кривавсько».

Кай: «Є, є. Я його щойно вигадав».

Іза: «Та ну, припини. Якщо ти його вигадав, то це не справжнє слово».

Віто: «А мені круте. Навіть якщо мене будуть кривавсько мучити. Ну та, круто».

Іза: «Окей».

Кай: «... Я не видам таємницю карти».

Таємне товариство ЛЧВО...

– Агов, Ч, я маю супер ідею, супер-шуфер ідею.

Неля закотила очі до неба, абсолютно так само, як раніше отой красень Петер, син панни Юлії.

Чарт і Віто дещо збентежилися, Чартові дуже кортіло розповісти Вітові про дракона і обоє мали от-от поговорити.

– Ч, В, ви мене чуєте? – Маркові нетерпеливилося.

Неля пояснила: «Він сьогодні після школи вбив собі в голову, що буде вас кликати Ч і В. Тож тепер ви Ч і В. А я Н».

– Та хіба їм не ясно, що ти як мама все поводишся? Ну от, моя супер ідея. Нам ім'я треба. Я думав-думав і таки придумав. Я папір роздер на шістнадцять клаптів, ну щоб ви розуміли, у наших іменах всіх букв шістнадцять, я на тих клаптиках букви з наших імен понаписував і їх всіх перемішав. Здогадайтеся, що вийшло! – Марк значуще подивився на друзів.

Віто: «І що вийшло?»

Марк: «Ви не повірите, кажу я вам».

Чарт: «Ну?»

Марк: «Слухайте: «ЛЯКЕН ЧАР В ОТІМТАР».

Віто: «Шо?»

Марк: «Лякен чар в отімтар! Якщо перемішати букви наших імен, вийде «Лякен чар в отімтар»! Класно?»

Чарт: «Гммм».

Віто: «Лякен чар в отімтар?»

Марк: «Ну класно ж? В? Ч? Що скажете?»

Ч і В не підстрибували від захвату, вони йому навіть не відповіли. Зате Н була цілком спокійна і розреготалася на весь голос:

– Ну ти й кумедний. Лякен чар в отімтар? Ну яка ж це назва, це ж повна дурня. І що це взагалі таке – лякен чар в отімтар? Воно ж не має сенсу.

Видно, що Марк розчарований:

– Та я знаю, але ж так добре звучить. В мене є ще один варіант – «Торт «Наяч» в рекламі», але то тупо трохи, ну типу, не смішно. Може бути ще «Чарівна кремтотля» або «Накля вітротремча», але «Лякен чар в отімтар» ясно найліпше.

– Мені здається, що це задовга назва, – озався врешті Віто.

– Так, і мені теж, – підтвердив Чарт. – Як на мене, назва має бути короткою, як, наприклад «ПГЦ», «Секретне товариство ПГЦ», або «Рука» – як «Червона рука».

– Так, я думав, але з Ч, В, М і Н ніц мудрого не виходить, ну типу, рука це класно, але ким будемо ми – чванн? Мінічіві? Ні, ні, так не вийде.

– Проте так, нам потрібна назва, це хороша ідея, – погодився Чарт.

– Не просто добра то суперкрута ідея, мені, знаєш, «Лякен чар в отімтар» мега назва. Трохи довгувата, правда, ну типу, тільки це.

Віто продовжує роздумувати про назву і йому спадає на гатку дещо блискуче: «Гмм, а якщо... а якщо ми назвемося таємне товариство ЛЧВО? – Лякен чар в отімтар це ЛЧВО. Л –лякен, Ч – чар, О – отімтар. Ми могли би стати секретним товариством ЛЧВО і мати кльову коротку назву і ніхто на світі не зможе догнати, що вона значить!»

Кілька хвилин всі четверо мовчали. Можливо, трьом іншим та ідея абсолютно не відгукнулася, а може й навпаки. Можливо троє якраз у ці хвилини думають, що насправді це чудово прекрасна ідея і що дійсно вони могли би так назватися.

– Секретне товариство ЛЧВО, – повторив Чарт. – А що, непогано.

– Мені теж страшенно подобається, – раптом сказала Неля. – Я б лише трохи змінила, щоб не було так само, як в тій книжці, я пропоную «Таємне товариство ЛЧВО».

– Ну ок, хай буде. Хоча я думаю, що мені треба знайти щось більш гарніше, – додав Марк.

Неля негайно його виправила: «Гарніше».

Марк: «Що?»

Неля: «Гарніше, треба казати гарніше, а не більш гарніше. Можна сказати більш гарне, але тоді не додаєш -іше. Тобто можна сказати...»

Неля продовжувала б і продовжувала, якби Марк її грубо не обірвав: «Так, мамо».

остання зупинка...

Червоніший, аніж зазвичай, Чарт сідає за столик у лабіринті, який йому завжди здавався дуже смішним, та цього разу Чарт не розглядається навкруги. Він уважно вивчає літери і потім їх перелічує. 41. Зауважує, що найбільше значення числа в стовпчиках також 41.

Еврика!

Біля кожної літери він пише номер, за порядком, від 1 до 41. І щойно він проставив літери біля чисел у стовпцях, як надійшла роздратована вчителька пані Марія: лише їхня четвірка затримується в лабіринті «ЕтноАбеткЯ». Треба вертатися в школу.

Дорогою до школи четверо змовників розглядають літери:

ІДИНАЦЪСАРЯЙОЗЕФАПЛЯЦПРАВОРУЧВІДРАТУШТВОЯЦЪЛЬ

Папірець переходить із рук у руки. Що це має означати?

– Я знаю! – раптом вигукує, звичайно ж, Кай, хто ж іще? – Пляц – то площа. Іди на площу цісаря Йосифа, праворуч від ратуші твоя ціль!!!

– Як ти... – роззявив рота Віто.

Кай: «Дивися, ЦЬСАРЯ, тоді ЦЬЛЬ. Замість «і» деколи стоїть значок «ѣ».

Чарт: «А й справді, Каю, ти геній, браво! Тепер я бачу ПРАВОРУЧ-ВІД-РАТУШІ-ТВОЯ-ЦІЛЬ. Клас! Ми відгадали!».

Віто: «Круто, Каю, ти реально крутий, ми відгадали!».

Іза: «А де площа цісаря Йосифа?».

Віто: «На карті! Там, де тепер... Мартин Крпан з кобилою. Що там тепер? Ага, так, тепер там театр».

Чарт: «І поруч підйомник. Так, там якась площа».

Іза: «А де ратуша?».

На це запитання ніхто не може відповісти, навіть їхні любі люблянці. Добре, що вони вже в школі і що комп'ютерний клас відчинений. Іза сідає за комп'ютер і одразу ж знаходить відповідь в інтернеті: площа цісаря Йосифа нині називається Крекова площа.

Чарт: «Точно, Крекова площа, був такий собі Крек, письменник начебто, мені мама розповідала».

А ратуша – це будівля, у якій тепер Шент'якобський театр...

Віто: «Та, точно, Шент'якобський театр, я знав, що там якийсь театр».

...і ляльковий театр «Любляна». І Мартин Крпан з кобилою.

Віто: «Я ж казав, Мартин Крпан з кобилою».